

Жаль самого себе

Василь Сухомлинський

Гриць бігав на подвір'ї й наступив на колючку. Колючка вп'ялася в ногу, й заболіло йому.

Сів Гриць на лавку, поклав ногу на ногу й став колючку виймати.

Нагодилась мати, побачила, що її синок виймає колючку. Сплеснула руками, підбігла до Гриця, обняла його, поцілувала й заплакала.

— Синочку ж мій, маленький, бідна моя дитино, тобі ж болять...

Тої ж миті Гриць відчув: нога заболіла, в п'яті заколело, біль аж до живота підступив.

Мати обмила Грицеву ногу, зав'язала ту маленьку ранку, з якої син витяг колючку.

— Посидь, синку, не бігай, — каже вона, витираючи сльози.

Але Грицеві сидіти не хотілося, й він побіг гуляти.

Мину іа година. Бігаючи на подвір'ї, Гриць наступив на маленький гострий камінчик.

Він пригадав, як плакала мати над маленькою колючкою, і йому стало страшенно боляче.

Він побіг до хати, сів на лавку, підняв ногу, подивився — від камінчика запилився червоний слід.

Побачив цю пляму червону Гриць, і ще більше заболіла в нього нога.

— Мамо, — захникав він, — ідіть швидше... Побачила мати, сплеснула руками, підбігла до сина, обняла його, поцілувала й заплакала.

У Гриця теж капали сльози з очей. Йому було жаль самого себе.

Минуло десять років. Гриць став високий, статний, красивий юнак Григорій. Призвали Григорія на службу в армію.

Серед ночі пролунав сигнал бойової тривоги. За три хвилини солдати одяглися, вишикувалися й рушили в далекий похід.

Усі йдуть швидко, бадьоро, один тільки Григорій нахилив голову й ледве переставляє ноги.

— Чому ви так повільно йдете? — запитав у Григорія командир,

— Не можу... тяжко... — відповів Григорій.

— А хіба може бути служба в армії легкою? — Григорій мовчав.